

BRAM DE LOOZE
“PIANO E FORTE”

23 OCT. '16

GROTE ZAAL HENRY LE BŒUF ·
GRANDE SALLE HENRY LE BŒUF

© GR-DR

PIANO E FORTE

NL Bram De Looze denkt graag *out of the box*. Voor *Piano e Forte* dook hij het atelier van Chris Maene in. Maene is niet alleen een internationale autoriteit wat betreft de bouw van hedendaagse piano's; hij legt zich ook toe op zowel de restauratie van historische instrumenten, als de bouw van replica's ervan. Zijn atelier telt bijna 200 unieke instrumenten, een overzicht van klavierinstrumenten uit meer dan drie eeuwen, elk met een andere klank, touché en karakter. De Looze trof er onder meer replica's van historische pianoforte's van pianobouwers als Anton Walter, Sébastien Erard en Ignaz Pleyel aan. "Hoe zou het zijn om die piano's te benaderen vanuit een hedendaags muziekidoom?", vroeg hij zich af, en toog aan het werk.

Pianoforte's ontstonden aan het einde van de 18e eeuw. De naam van het instrument is afgeleid van het vernieuwende effect om zowel luid als zacht te kunnen spelen. Bij de voorlopers van de fortepiano, klavecimbel en klavecord, was deze dynamiekverandering nog niet mogelijk. De klank van pianoforte's verschilt van die van hedendaagse piano's. Dit komt door de lage spanning op de snaren en doordat er nog geen metalen frame werd gebruikt. Tot de bekendste en belangrijkste bouwers van de eerste piano's behoren Johann Andreas Stein, Anton Walter, Sébastien Erard, Ignaz Pleyel en John Broadwood.

Het uitgangspunt van *Piano e Forte* is een intense dialoog tussen de pianist en deze 18e- en 19e-eeuwse piano's. Elk instrument bezit een eigen mechaniek, materiaal, resonantie, timbre, volume en galm - een uniek klankbeeld met andere woorden. Daarmee gaat De Looze aan de slag. Hij laat zijn improvisatietalent los op verschillende instrumenten, rekening houdend met hun specifieke kenmerken. Bovendien houdt hij ook het repertoire, specifiek geschreven voor de respectievelijke instrumenten, in het achterhoofd. Flarden van werken of typische muziekidiomen uit de

19e eeuw verwerkt hij in zijn eigen doorgecomponeerde stukken. Die wisselt de pianist af met vrije en uiteenlopende ideeën, spontaan ontstaan op het moment zelf.

De dansende, ritmische flow is een belangrijke factor voor De Looze en staat centraal in zijn muziek. Die ritmische motor komt tot zijn volle recht op de pianoforte's met hun grillige karakter. In slingerende muzikale structuren vol beweging roept De Looze aparte sferen op, die naadloos in elkaar overvloeien en een sluitend geheel vormen.

Als eerste piano kiest De Looze voor een replica van een Walter-piano uit 1795. Deze piano vraagt een kleinere, maar zeer gedetailleerde beweging van de pianist. Er moet rekening gehouden worden met het beperkte bereik van het klavier, een aanlokkelijke uitdaging voor De Looze. Met veel plezier experimenteert hij met deze kristalheldere en kwieke piano, die ook de voorkeur wegdroeg van Wolfgang Amadeus Mozart.

De keuze voor een originele Erard uit 1838 komt voort uit De Loozes interesse voor de warme, ronde klank van het instrument, alsook voor de charme van de demping en de resonantie van de snaren. Een Erard is vol en rijk in toon.

Het instrument vergt een volledig andere benadering en interpretatie dan de Anton Walter.

Als laatste kiest De Looze voor de replica van een Pleyel Concert Grand piano uit 1843. De klank van deze piano is erg transparant. Deze concertvleugel is uitermate geschikt voor de muziek van Chopin en Schumann.

BRAM DE LOOZE

Pianist Bram De Looze staat met zijn 25 jaar eigenlijk nog maar aan het prille begin van zijn carrière, maar het traject dat hij al heeft afgelegd oogt nu al bijzonder indrukwekkend. Na studies aan de muziekacademie van Knokke en aan het Lemmensinstituut behaalde De Looze zijn masterdiploma aan het conservatorium van Antwerpen in 2012. Vervolgens trok hij naar de New School For Jazz and Contemporary Music in New York, waar hij studeerde bij o.a. Uri Caine, Marc Copland en Reggie Workman. Daarna ging het snel. In New York verwoogde De Looze het Dre Hocevar trio en het Flux Project van Stephanos Chytiris. Met elk van de groepen heeft De Looze intussen een album opgenomen. Met Lander Gyselinck en Anneleen Boehme vormt De Looze verder LABtrio met. De jonge pianist is intussen ook leider van zijn eigen band, Septych. Het zevenkoppige ensemble, met een bezetting van twee cello's, drie blaasinstrumenten, piano en drums, bestaat uit De Looze, Robin Verheyen, Gebhard Ullmann, Bo Van Der Werf, Flin Van Hemmen, Daniel Levin en Lester St-Louis. In het najaar van 2015 kwam het eerste album van Septych uit.

© Jos L. Knaepen

PIANO E FORTE

FR Bram De Looze aime sortir des sentiers battus. Pour *Piano e Forte*, il a investi l'atelier de Chris Maene. Autorité internationale en matière de facture de pianos contemporains, ce dernier se consacre également à la restauration d'instruments historiques et à la construction de copies. Son atelier compte près de 200 instruments uniques, témoins de trois siècles d'histoire des instruments à clavier, possédant chacun sa sonorité, son touché, son caractère propres. De Looze y a notamment trouvé des copies de pianoforte historiques de facteurs tels qu'Anton Walter, Sébastien Érard et Ignaz Pleyel. « Quel effet cela donnerait-il d'approcher ces pianos d'un point de vue musical contemporain ? », s'est-il demandé. Et il s'est mis au travail.

Le nom du pianoforte, instrument né à la fin du XVIIIe siècle, provient de sa faculté de sonner aussi bien doux que fort, nuances dynamiques qu'il n'était pas possible de réaliser sur des instruments plus anciens comme le clavecin et le clavicorde.

Le son de l'instrument diffère de celui du piano contemporain, en raison de la faible tension des cordes et de l'absence de cadre métallique. Parmi les premiers facteurs les plus connus et les plus importants, citons Johann Andreas Stein, Anton Walter, Sébastien Érard, Ignaz Pleyel et John Broadwood.

Piano e Forte crée un dialogue intense entre le pianiste et ces pianos des XVIIIe et XIXe siècles. Chaque instrument possède sa propre mécanique, ses matériaux, sa résonance, son timbre, son volume et sa réverbération – en un mot : un son unique. Tout en tenant compte de leurs caractéristiques propres, De Looze révèle son talent d'improvisateur sur différents pianos. Il garde constamment à l'esprit le répertoire spécifique de chaque instrument, incorporant des fragments d'œuvres ou des expressions idiomatiques typiques du XIXe siècle dans ses propres compositions, qu'il alterne avec différentes idées libres, nées spontanément sur le moment

BRAM DE LOOZE

À 25 ans, le pianiste Bram De Looze est à l'aube de sa carrière, même si le chemin qu'il a déjà parcouru est impressionnant. Après des études à l'académie de musique de Knokke et au Lemmensinstituut, il obtient un master au Conservatoire d'Anvers en 2012. Il entre ensuite à la New School For Jazz and Contemporary Music de New York, où il étudie avec Uri Caine, Marc Copland et Reggie Workman. Ensuite, tout va très vite. À New York, il rejoint le Dre Hocevar Trio et le Flux Project de Stephanos Chytiris et enregistre un album avec chacun de ces groupes. Il forme ensuite le LABtrio avec Lander Gyselinet et Anneleen Boehme. Le jeune pianiste est également leader de son propre groupe, Septych. Le septet, constitué de deux violoncelles, trois instruments à vent, un piano et une batterie, se compose de Bram De Looze, Robin Verheyen, Gebhard Ullmann, Bo Van Der Werf, Flin Van Hemmen, Daniel Levin et Lester St-Louis. Le premier album de l'ensemble est sorti à l'automne 2015.

Le flux rythmique et dansant, central dans sa musique, est un facteur important pour De Looze. Le moteur rythmique est parfaitement mis en valeur sur les pianoforte au caractère capricieux. Dans des structures musicales pleines de mouvement, De Looze fait appel à des atmosphères distinctes, qui s'enchaînent et forment un ensemble équilibré.

De Looze a choisi une copie d'un Walter de 1795 pour premier piano. Ce dernier exige du pianiste des gestes de faible envergure mais très précis. Il faut tenir compte de l'étendue limitée du clavier, un défi séduisant pour le pianiste. Il goûte avec plaisir ce piano cristallin et vif, qui avait également la préférence de Wolfgang Amadeus Mozart.

De Looze a choisi un Érard original de 1838 pour sa sonorité ronde et chaude, ainsi que pour le charme des étouffoirs et la résonance des cordes. L'instrument, de son plein et riche, doit être approché d'une manière très différente de celle utilisée pour un Anton Walter, par exemple. Enfin, le pianiste a choisi une copie d'un Pleyel Concert Grand de 1843. Le son de ce piano, très transparent, est idéal pour la musique de Chopin et de Schumann.

steun · soutien

SEASON
'16 – '17

JAZZ HIGHLIGHTS

FACEBOOK.COM
BOZARJAZZ

2016

- 28.10** NIR FELDER
11.11 TAXIWAR'S SPECIAL:
PROGRAM BY TOM BARMAN &
ROBIN VERHEYEN
25.11 DUMOULIN / VERBRUGGEN /
HAINO

2017

- 16.02** BRAD MEHLDAU TRIO
23.02 BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
FEAT. RYAN TRUESDELL:
THE MUSIC OF GIL EVANS
27 & 28.03 ANTONIO SÁNCHEZ - BIRDMAN:
FILM + LIVE DRUM SCORE
23.04 DIANNE REEVES + ORCHESTRE
PHILHARMONIQUE
DU LUXEMBOURG
O.L.V. WAYNE MARSHALL